

Joan Elies Andrés i Seret

Tot és una Carga nit

Joan 'Elies Andrés i Serer

Tot és una llarga nit

Edicions del Bullent

Aquesta obra quedà finalista del
Premi Soler i Estruch de narrativa curta

Formaven el jurat Rafa Estrada, Carles Castells, Elvira Cambrils, Josep
Manuel Moreno i Núria Sendra

A Aitana i Ona,
muntanya i mar

1a edició: octubre de 2019

Coberta de Miquel Mollà
Imatge final de Ricard Vives
© 2019 Joan Elies Andrés i Serer

© 2019 Edicions del Bullent, SL
De la Taronja, 16 - 46210 Picanya ☎ 961 590 883
info@bullent.net • www.bullent.net

Disseny de la col·lecció: Miquel Mollà
Assessorament lingüístic: Àlvar Vanyó, Maria Guasp
Impressió: Ulzama

ISBN: 978-84-9904-225-1
Dipòsit legal: V-2565-2019

«Tot és una llarga nit sense respostes»
CARMELINA SÁNCHEZ-CUTILLAS

La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, comprenent-hi la reprografia i el tractament informàtic, o la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec sense l'autorització escrita de l'editor resten vigorosament prohibides i estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.

Índex

ZERO. Ciutat de València, any 1631	9
Baronia de Parcent, any 1529	12
U	15
DOS	27
TRES	43
QUATRE.....	55
CINC	71
SIS	85
SET	93
VUIT	111
NOU	123
DEU	137
ONZE	153
EPÍLEG.....	165
NOTES DE L'AUTOR.....	169
DRAMATIS PERSONAE	171

ZERO. Ciutat de València, any 1631

Pelegrí Català de Valeriola ix del palau camí del bordell, cavil·lant sobre el misteriós quadre inacabat que tot just acaba de descobrir. Deslliurat de tares i remordiments, travessa sense cavalcadura l'empedrat de l'antic carrer dels Catalans Descalços. Al darrere, discrets, dos criats joves li guarden l'esquena. És costum doblar-li el control les nits de capgirament. Ell els intueix mentre s'evadeix de la seua existència plàcida i avorrida, plena de vesprades ensopidores envoltat d'egoistes insuportables i de jovenetes acabades de casar amb vells riquíssims, que triguen pocs mesos a perdre la vivor als ulls. Ell mai no es recrea en aquests pensaments i fuig del palau per oblidar-se dels magnífics fonaments de les seues torbacions. Uns fonaments que detesta amb sinceritat.

Pelegrí té un defecte de naixement a la cama que el fa ranquejar, però amb els anys ha après a dissimular-lo en gran mesura caminant a ritme pausat. Aquesta cadència laxa li permet remirar-se la gent amb galan-

teria: coll estirat, mirada severa i somriure tibet. Malgrat açò, cap garlanda aconseguix esborrar-li les faccions d'un rostre poc agradós que ara s'esmuny pels carrerons, mirant postissament enrere abans de tornar cada cantonada, com si encara pretenguera preservar el bon nom de la pròpia nissaga.

Sempre ha viscut immers en una detestable harmonia, agrunsant-se en l'autocomplaença, destil·lant certesa. Sempre fins aquell matí on, de bestreta, cap premonició el tenalla, cap senyal l'ha posat en alerta, cap símptoma definitiu li esmola les obsessions. Només apercep una incipient necessitat d'ocupar-se de les obligacions desateses després de tants anys de dispersió. Així doncs, sense repensar-s'ho massa, es posa a fer, a erradicar deures abandonats. I fent i desfent ensopega amb un quadern escrit que parla d'un home que irradia tot allò que ell voldria arribar a ser. I, si el que s'esmenta en aquella crònica és cert, cap la possibilitat que la memòria visual d'aquella història oblidada romanga entre les andròmines antigues del palau.

Les criades regirant la casa i ell sentint córrer el defici per dins, encara que, finalment, no s'ha d'esperar massa. En un racó, tapat amb un llençol blanc, poc dalt o baix cap al migdia, apareix el quadre.

L'abaixen a la planta noble amb la cura amb què

es tracta un gerro de porcellana fina. Les dues cadires de vellut roig del lateral de la balconada principal li cedeixen el lloc i allí mateix és dipositat. Alliberat de la pàtina de pols, Pelegrí se'l remira absort des de totes les perspectives imaginables, assegut damunt les fresques llengües de cuir d'un catre que canvia constantment de posició. L'analitza amb deteniment com qui examina un tresor acabat de desenterrar. De tant en tant es passeja pel seu davant amb els ulls entornats, tractant de veure més enllà. El desafia amb gestos commogut per la impotència, i inclús gosa donar-li l'esquena, com si li exigira una explicació. Però tot i que els seus esforços resulten superflus, només amb la mera contemplació del quadre, a Pelegrí Català de Valeriola el cor li batega amb inusual intensitat.

Baronia de Parcent, any 1529

Pere de Perandreu i Roda posava davant del pintor que immortalitzaria la seua omnipotència. Malgrat la incestuosa noblesa que li corria per les venes, ell desprenia una inusual perfecció allunyada dels devastadors efectes de la consanguinitat. El pintor tenia al davant el repte de captar tant el protagonista com l'atmosfera que l'envoltava perquè es poguera admirar enllà dels anys. Aquell quadre el mantindria damunt del pedestal dels elegits. L'escapulari a la mà li entretenia el tedi i l'encomanava al Santíssim mentre es traçava l'epitafi visual que el tornaria perdurable. No poder veure encara el retrat acabat era com viure amb els ulls embenats. I Pere de Perandreu i Roda s'omplia els pulmons amb l'aire fresc que baixava de la soberga serra del Carrascal per tractar d'endormiscar les hores.

Al carrer, un soroll de fuetades colpejant el llom d'un ase. La vara del baladre, la fusta que cou però no espatla, accelerant el pas de la bèstia. La vida seguint el seu pas sota un cel ras i viu, esguardant la seua imminent proclamació. Pere de Perandreu i Roda, flamant

Baró de Parcent, mostrava la seua satisfacció enmig d'una ingenuïtat generalitzada que no feia preveure de ninguna manera les calamitats que s'apropaven.